

již ujednal se žalujícím svazem, ani z povolení příspěvku na základě uvedeného zákona s pouhým příkazem upotřebení k odpisu investic, nelze odvoditi nárok žalujícího svazu na poměrnou část subvence. Konečně jest uvážiti, že žalující svaz ještě v roce 1926 oznámil žalované obci, že se jeho představenstvo usneslo z důvodů tam uvedených, aby také obce ze subvencí, které obdrží, uhradily mu takovou část, jakou on financuje subvencované zařízení v obcích, a slíbil zaslati žádané průkazy k žádosti o subvenci jen tenkrát, když žalovaná obec předloží revers o použití subvence pravoplatně za obec předepsaný. Z toho jest usuzovati, že ani žalující svaz nepokládal svůj nárok na poměrnou část subvence za odůvodněný původním ujednáním. Žalovaná obec přednesla, že odepřela dáti takový revers, žalující svaz o takový revers žalobu nepřel.

Čís. 15821.

Vymínila-li si třetí osoba při placení za dlužníka vůči věřiteli, že přijatou částku vrátí, jakmile zaplatí dlužník sám, jest věřitel povinen tuto částku vrátiti třetímu, zmařil-li splnění výminky tím, že vzal žalobu proti dlužníkovi zpět a vzdal se žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, Rv I 990/35.)

Žalobce převzal vůči žalované firmě kumulativně závazek Engelberta S-a podle § 1406 obč. zák., při čemž se žalovaná zavázala, že mu vrátí částku, jež jí za S-a zaplatí, jakmile jí S. dlužnou částku poukáže. Žalobce skutečně dluh S-a u žalované zaplatil, ta však žalobu podanou proti S-ovi vzala zpět, vzdavši se žalobního nároku. Žalobě na zaplacení částky zaplacené žalobcem žalované firmě p r v ý s o u d vyhověl, o d v o l a c í s o u d ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Pro posouzení právního poměru mezi žalobcem a žalovanou firmou jest rozhodující potvrzení vydané žalovanou firmou dne 15. listopadu 1932, jež strany různě vykládají co do jeho právních účinků. Podle ustanovení § 914 obč. zák. jest potvrzení vykládati tak, aby jeho výklad nebyl v rozporu s důvěrou a poctivostí ve styku smluvních stran. Výklad potvrzení vydaného žalovanou firmou podle uvedené zásady odůvodňuje plně žalobní nárok. Z prvního odstavce potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 vyplývá, že žalobce platil žalované firmě za původního dlužníka Engelberta S. Není závažné, že v potvrzení nebylo slovně zjištěno, že žalobce platil za Engelberta S., nýbrž že žalobce původního dlužníka S. zakládá (für Engelbert S. verlegt), neboť obsah potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 jest vykládati v souvislosti s prohlášením žalob-

covým ze dne 12. března 1932 učiněným k původnímu dlužníku S. a s dopisem tohoto dlužníka ze dne 26. dubna 1932 zaslaným žalované firmě, jejichž správnost žalobce v dovolání nepopřel a z nichž plyne, že žalobce projevil vůli platiti žalované firmě za původního dlužníka S., kdyby dlužník sám neplatil. Ze všech těchto projevů žalobcových nutno proto usouditi, že žalobce se chtěl státi vedle původního dlužníka S. dalším dlužníkem žalované firmy z právního důvodu původního dlužníka zavazujícího, že tudíž na jeho straně šlo o kumulativní převzetí dluhu podle §§ 1405, 1406 obč. zák., a že žalobce, odevzdávaje peníze žalované firmě na dluh Engelberta S., skutečně platil dluh tohoto dlužníka, ne že jej pouze svými penězi založil. Avšak z druhého odstavce potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 jest dále usouditi, že žalobcův závazek k zaplacení dluhu Engelberta S. nebyl bezpodmínečný. V tomto druhém odstavci dotčeného právě potvrzení žalovaná firma prohlásila, že částka žalobcem jí zaplacená bude žalobci vrácena, jakmile S. zaplacený peněz poukáže žalované firmě, čímž v souvislosti s prvním odstavcem potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 bylo jasně vyjádřeno, že žalobce vykonal placení na dluh S. pod výminkou, že žalobce dostane částku žalované firmě vyplacenou zpět, jakmile se žalované firmě dostane stejné částky od dlužníka samého. Byla tudíž ve druhém odstavci potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 stanovena rozvazovací výminka, jejímž splněním mělo přestatí oprávnění žalované firmy k dalšímu podržení částky žalobcem jí za dlužníka S. zaplacené. Splnění této výminky však zmařila žalovaná firma sama tím okamžikem, kdy upustila od žaloby proti dlužníku Engelbertu S. na zaplacení dluhu žalobcem podmínečně převzatého, vzdavši se zároveň žalobního nároku v prohlášení došlém soudu v jejím sporu proti S. dne 30. dubna 1934, neboť po tomto dni bylo již jisto, že původní dlužník S. není povinen zaplatiti žalované firmě dluh za dodané mu napájecí zařízení. Tímto okamžikem padl proto také předpoklad, že žalobce jest vedle původního dlužníka S. dalším dlužníkem žalované firmy, a pro žalovanou firmu nastala povinnost k vrácení zažalované částky. Podal-li žalobce po dni, kdy se žalovaná firma vzdala svého nároku na zaplacení dluhu S., žalobu na zaplacení částky žalované firmě placené, jest jeho žalobní nárok odůvodněn.

Čís. 15822.

Nález rozhodčí komise, vydaný podle § 3 g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. v mezích její pravomoci, lze věcně zvrátiti žalobou určovací.

Výrok rozhodčí komise podle § 3 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., že zaměstnavatel jest povinen přijmouti zaměstnance zpět do práce za dřívějších podmínek, nelze pro pochybený žalobní návrh zvrátiti zápornou žalobou určovací, již se domáhá zaměstnavatel výroku, že nález rozhodčí komise »není vůbec po právu«; možná jest jen kladná určovací žaloba, že nález rozhodčí komise jest po právu jen potud, že zaměstnavatel jest povinen vykonati podle své volby jednu z případností v § 3 řeč. zák. uvedených.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, Rv I 2969/36.)